

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Krajina príbehov

NÁVRAT ZLEJ SUDIČKY

Chris
Colfer

Krajina príbehov – Návrat Zlej sudičky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Chris Colfer

Krajina príbehov – Návrat Zlej sudičky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Krajina příběhů

NÁVRAT ZLEJ SUDIČKY

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

*Venujem Hannah za to, že je najodvážnejšia,
najsilnejšia a najúprimnejšia zo všetkých ľudí,
ktorých poznám. Vďaka nej viem, že nik, kto má
srdce statočné ako ona, nemôže byť „prekliaty“.*

*A vďačím jej aj za svoj prvý monokel, ktorý
mi vyrobila, keď som mal deväť rokov a ona štyri.*

Stále to bolí. Ale braček ťa aj tak ľúbi.

**„Svet nezničia tí, ktorí konajú zlo, ale tí,
ktorí sa im len nečinne prizierajú.“**

Albert Einstein

PROLÓG

VZOSTUP A NÁVRAT

Východ prežíval obdobie búrlivých osláv. Po dedinách denne prechádzali slávnostné sprievody, každý dom, každý obchod zdobili pestrofarebné stuhy a vence, ľudia plnými priehrštiami rozhadzovali lupienky kvetov. Každý obyvateľ mal na tvári úsmev a v srdci hrdosť. Odohrali sa totiž veľké veci.

Vyššie desať rokov sa kráľovstvo Šípkovej Ruženky spamätávalo z desivých následkov kliatby, ale teraz sa z neho konečne stala silná, blahobytná krajina, akou bolo predtým. Východ sa postavil na nohy a jeho obyvatelia rozhodli, že sa bude opäť nazývať Východným kráľovstvom.

V hlavnej sieni Ruženkinho zámku sa práve skončil týždeň osláv. Bolo tam toľko ľudí, akoby na slávnosť prišli všetci poddaní. Mnohí museli stáť alebo sedieť na obločniciach. Šípková Ruženka s manželom Silvestrom Statočným a s kráľovským radcom sedeli za vrchstolom.

Uprostred siene sa práve konalo predstavenie. Herci predviedli scénu krstu malej Ruženky. Vystupovali ako sudičky, ktoré jej priniesli dary, a jedna herečka stelesnila Zlú sudičku, ktorá dievčatko prekliala, nech sa pichne vretenom a zomrie. Našťastie však ďalšia sudička kliatbu zmiernila, takže keď sa princezná po čase naozaj poranila na vretene, ju aj celé kráľovstvo obostrel tuhý spánok. Prespali sto rokov a herci s radosťou stvárnili záver príbehu, keď Ruženku pobozkal princ a všetkých prebudil.

„Myslím, že je čas, aby sme sa zbavili týchto darčiekov od kráľovnej!“ zakričala z druhej strany siene akási žena. Postavila sa na stôl a veselo zakrútila zápästím.

Všetci v kráľovstve mali na ruke ohybné náramky vyrobené z mladých prútikov. Keď ich zmáhala neprirodzená ospalosť, podľa kráľovniných pokynov vždy náramok natiahli a ten ich štipľavo plesol po ruke. Tak sa občania udržiavali v bdelosti a bojovali s následkami kliatby.

Našťastie už náramky nepotrebovali. Dnes si ich všetci v sieni strhli z ruky a veselo vyhodili nad hlavu.

„Veličenstvo, povedzte nám ešte raz, kde ste sa o tom účinnom triku dozvedeli?“ spýtal sa jeden dvoran kráľovnej.

„Poviem, poviem, ale bude sa vám to zdať čudné,“ prikývla Ruženka. „Tú radu mi dalo dieťa. Chlapec, ktorý pred rokom so svojou sestrou navštívil môj zámok. Povedal, že v škole sa bránil driemotám pomocou gumičky na zápästí. Navrhol mi, aby sme to vyskúšali.“

„Pozoruhodné!“ vyhlásil dvoran a spolu s kráľovnou sa od srdca zasmiali.

„Fascinujúce, všakže? Deti majú podľa mňa najlepšie nápady,“ povedala Ruženka. „Keby sme ich viac počúvali, zistili by sme, že najprostejšie riešenia najväčších problémov máme priamo pred nosom.“

Potom zľahka zatukala lyžicou o pohár. Vstala a oslovila napäto počúvajúce zhromaždenie.

„Priatelia!“ zvolala Šípková Ruženka a pozdvihla pohár. „Dnesok je výnimočný deň v našich dejinách a ešte výnimočnejší začiatok našej budúcnosti. Do dnešného rána sa obchodovanie, pestovanie plodín a celkový stav kráľovstva nielen vrátili na pôvodnú úroveň, ale dokonca predstihli obdobie pred kliatbou!“

Ľud zajasal tak hlasno, že sa celý zámok zachvel od radosti. Šípková Ruženka pozrela bokom a manžel jej opätoval milý úsmev.

„Nesmieme zabudnúť na ťažkú minulosť, ale vždy keď si na dobu temnej kliatby spomenieme, musíme si pripomenúť, že sme nad ňou zvíťazili,“ pokračovala a v očiach sa jej od dojatia zajagali slzy. „Východné kráľovstvo nik nezničí, pretože sa vieme zjednotiť proti každému zlu, ktoré sa nám postaví do cesty! To nech je všetkým na výstrahu!“

Súhlas zahučal tak hlasno, že jeden chlapík usalašený na obločnici pri tom zvuku spadol na dlážku.

„Som nesmierne hrdá, že som tu dnes medzi vami! Takže na vaše zdravie!“ zvolala naradostená kráľovná a všetci v sieni si s ňou pripili.

„Nech žije naša krásna vládkyňa!“ zakričal muž uprostred siene.

„Nech žije!“ pridali sa ostatní. „Nech žije kráľovná! Nech žije kráľovná!“

Šípková Ruženka im milo kývla rukou a posadila sa. Rádovánky trvali do neskorej noci, ale pred polnocou sa niečo zmenilo. Kráľovnú prekvapil pocit, ktorý už roky nezažila.

„Hm, to je čudné,“ zamrmlala a s úsmevom pozrela do diaľky. „Stalo sa niečo, láska moja?“ zaujímal sa kráľ Silvester Statočný. Šípková Ruženka vstala a zamierila ku schodisku, čo sa vinulo za nimi.

„Prepáč, drahý, ale budem sa musieť vzdialiť,“ oznámila manželovi. „Som dosť ospalá.“

Samu ju to prekvapilo a jeho tiež, lebo Šípková Ruženka už roky nespala. Kráľovná totiž dala svojim poddaným slovo, že si neodpočinie, kým nebude kráľovstvo úplne obnovené. Teraz, pri pohľade na radostné tváre v sieni, si kráľovský pár uvedomil, že sľub je splnený.

„Dobrá noc, láska moja. Sladko spi,“ zaželel jej Silvester a pobzkal jej ruku.

Kráľovná sa utiahla do svojej komnaty, obliekla si svoju obľúbenú nočnú košeľu a po prvý raz za vyše desať rokov vkĺzla do postele. Cítila sa ako pri stretnutí s dávnymi priateľmi. Takmer zabudla, aké to je, zahaliť sa sviežou prikrývkou, položiť si hlavu na mäkký vankúš, spočinúť na matraci.

Doliehal sem šum osláv, ale jej to neprekážalo. Naopak, zvuky ju uspávali. Šípková Ruženka sa zhlboka nadýchla a upadla do pokojného spánku. Takmer takého hlbokého, aký ju zvieral počas storočnej kliatby, ale tentoraz vedela, že sa z neho môže hocikedy prebudiť.

Keď sa k nej po čase pripojil kráľ Silvester, usmial sa pri pohľade na jej pokojnú tvár. Takto ju naposledy videl, keď ju bozkom oslobodzoval z prekliatia.

V sieni sa postupne končila slávnosť. Služobníctvo po celom zámku zhášalo lampy a ohne v kozuboch. Nasledovalo upratovanie a potom sa už všetci mohli uložiť na odpočinok.

Zavládlo ticho. No niekoľko hodín pred úsvitom ho čosi prerušilo.

Kráľa a kráľovnú prebudilo hromové dunenie – ktosi im búchal na dvere komnaty. Obaja sa posadili.

„Veličenstvo!“ zakričal spoza dverí mužský hlas. „Odpusťte, že rušíme, ale pusťte nás dnu, prosím!“

Dvere sa rozleteli a dnu vbehol kráľovský radca. Za ním sa náhlil tucet strážcov. Obklopili kráľovské lôžko.

„Pre všetko na svete, čo sa to deje?“ zahrmel kráľ. „Ako sa opovažujete vtrhnúť...“

„Prepáčte, ale kráľovnú musíme okamžite dostať do bezpečia,“ vysvetľoval radca.

„Do bezpečia?“ zhíkla kráľovná.

„Cestou vám všetko vysvetlíme, veličenstvo,“ prikývol radca. „Teraz však musíte čím skôr nasadnúť do koča. Ale iba vy. Ak pôjdete sama, budete oveľa nenápadnejšia, ako keby ste cestovali spolu s kráľom.“

Radca hľadel na Ruženku vyplašenými očami, ktoré prosili, aby ho poslúchla. Kráľovná zmeravela.

„Drahý?“ Obzrela sa na manžela. Nebola si istá, čo má urobiť.

Kráľ Silvester Statočný ťažko zhládúval slová. „Ak vravia, že musíš odísť, tak asi musíš,“ zamrmal.

„Nemôžem opustiť svoj ľud,“ bránila sa.

„Veličenstvo, nechcem vám protirečiť, ale mŕtva kráľovná svojmu ľudu neprospeje,“ krútil hlavou radca.

Ruženka pocítila v bruchu zovretie strachu. *Mŕtva?* Čo tým myslel?

Kým sa spamätala, stráže ju doslova zdvihli z postele a postavili na nohy. Spolu s radcom ju rýchlo vyprevádzali k dverám. Ani sa nestihla rozlúčiť.

Náhlili sa s ňou dolu točitým schodiskom na nižšie poschodia zámku. Kamenné schody jej odierali bosé chodidlá.

„Tak povie mi už niekto, čo sa deje?“ dožadovala sa.

„Musíme vás čo najrýchlejšie dopraviť za hranice kráľovstva,“ odvetil radca.

„Ale prečo?“ zvolala a prvý raz sa vzoprela rukám strážcov, čo ju viedli. Nikto neodpovedal, tak zastala uprostred schodov ako skala. „Nespravím už ani krok, kým mi to nevysvetlíte! Ja som tu kráľovná a mám právo dozvedieť sa pravdu!“

Radca zbledol.

„Veličenstvo, nechcem vás ešte väčšmi vystrašiť,“ vyjachtal a brada sa mu zatriasla. „Ale tesne po polnoci, keď odišli všetci hostia, uvideli dvaja vojaci, ktorí hliadkovali neďaleko zámku, silný záblesk svetla. Vzápätí sa vo vzduchu zjavil... kolovrátok.“

Ruženka vytreštila oči a z líc jej zmizla všetka farba.

„Nezdalo sa im to vážne, azda len ako nemiestny žart, ktorý nám mal pokaziť radosť z oslavy,“ pokračoval. „Kolovrátok sa však pri bližšej prehliadke rozletel a zhorel. Vtedy sa stalo ešte čosi.“

„A čo?“ zhíkla.

„Tŕnie a popínavé rastliny, ktoré počas klatby obklopovali zámok, viete, tie, ktoré sme odstránili a pohádzali do Tŕňovej jamy... opäť rastú,“ hlesol. „Nikdy som nevidel nič tak rýchlo rásť. Už je pokrytá takmer polovica zámku. Rastliny pohlcujú kráľovstvo.“

„Chcete povedať, že klatba Tŕňovej jamy sa šíri po našom kráľovstve?“ spýtala sa Šípková Ruženka.

„Kdeže, veličenstvo,“ vzdychol radca a sťažka preglgol. „To bola len obyčajná klatba starej strigy. Toto je temná mágia, veľmi silná temná mágia. Naše kráľovstvo jej bolo predtým vystavené iba jediný raz.“

„Nie...“ hlesla kráľovná a zakryla si dlaňou ústa. „To hádam nemôže...“

„Obávam sa, že áno,“ prikývol radca. „Prosím, spolupracujte s nami. Musíme vás čím skôr dostať preč.“

Stráže sa znovu chopili kráľovnej a viedli ju čoraz hlbšie. Už sa nevpierala. Zbehli tak nízko, že tam dolu už ani neboli schody. Potom prebehli cez drevenú bránu a Ruženka zastala v stajni.

Čakali tam štyri koče, každý obklopený tuctom vojakov v sedle, každý pripravený vyraziť. Tri koče boli zlaté a vyzdobené kráľovniným znakom, ale ju odvedli k štvrtému. Ten bol malý, skromný, ničím nie zaujímavý. Vojaci, ktorí ho sprevádzali, nemali na sebe brnenie ako ostatní. Boli prezlečení za sedliakov a mešťanov.

Hradná stráž zdvihla kráľovnú a posadila ju do koča. Sotva v ňom bolo dosť miesta pre ňu.

„A čo môj manžel?“ zvolala a zabránila im, aby zatvorili dvierka.

„Nič mu nehrozí, madam,“ uklonil sa radca. „Osobne odcestujem spolu s ním, ale ešte predtým vyšleme na cestu aj tieto koče, aby sme zmiatli nepriateľa. Všetko prebieha podľa plánov, ktoré sme pripravili pre prípad, že by niekto zaútočil na zámok. Verte mi, je to takto najbezpečnejšie.“

„Nijaké podobné plány som neodsúhlasila!“ protestovala kráľovná.

„Odsúhlasili ich ešte vaši rodičia. Bolo to jedno z ich posledných prianí pred smrťou.“

Pri tej správe sa kráľovnej tuhšie rozbúchalo srdce. Rodičia ju celý život chránili a aj po smrti v tom chceli pokračovať.

„Kam pôjdem?“ šepala.

„Zatiaľ do Kráľovstva víl,“ odpovedal radca. „Najbezpečnejšie to pre vás bude v blízkosti Veľrady víl. Ale ostatné koče pôjdu iným smerom, aby oklamali zloduchov. Vy sa musíte poponáhľať.“

Jemne ju potisol, aby si sadla, a zatvoril za ňou dvierka. Ani strážcovia okolo koča ju však neupokojili. Vedela, že situácia je veľmi vážna, a ak pôjde do tuhého, neochránia ju.

Radca vyslal na cestu tri zlaté koče. O chvíľu dal pokyn aj jej kočišovi a ten pošibal kone, aby kráľovnú plnou rýchlosťou dopravili do bezpečia.

Ruženka mala na koči len malé okienka, ale aj cez ne videla hrôzu, ktorú jej predtým opísal radca.

V okolí zámku videla vojakov a sluhov, ako sekajú do rozširujúceho sa trnia. Rastliny vyrážali zo zeme, útočili na ľudí ako hady, čo sa ovíjajú okolo koristi. Plazivé úponky sa už lepili na steny zámku, prerážali okná, vyťahovali z nich ľudí a mávali nimi desiatky metrov nad zemou.

Aj pred kočom prudko vyrastali útočné rastliny, ale vojaci ich rýchlo roztínali mečmi.

Kráľovná sa ešte nikdy necítila taká bezmocná. Videla, ako dedinčania padajú za obeť zeleným obludám, niektorí doslova pár metrov od jej koča. Nemohla im pomôcť. Mohla sa len dívať a dúfať, že v Kráľovstve víl nájde pomoc. Búrilo sa v nej svedomie, lebo opúšťala manžela a kráľovstvo, ale vedela, že radca má pravdu. Ak zahynie, nikomu tým neprospeje.

Zámok za ňou bol čoraz menší, koč sa hnal s vetrom opreteký. Onedlho už leteli lesom a kráľovná videla len husté stromy.

Asi po hodine cestovania ju načisto zmohol strach. „Už sme skoro tam... už sme skoro tam...“ opakovala si potichu. V skutočnosti nevedela, koľko ešte musia prejsť.

Odrazu sa v korunách stromov ozvalo tenké svišťanie. Ruženka vyzrela z okna a uvidela, ako vojak aj s koňom náhle vyleteli do vzduchu. Znovu to zasvišťalo a druhého vojaka aj s koňom neznáma sila šmarila na opačnú stranu chodníka do lesa. *To, čo ich chce zničiť, ich už našlo.*

Zazneli vystrašené výkriky mužov a erdžanie koní. Nech sa tu už na nich všiľo čokoľvek, účinne ich jedného po druhom dvíhalo a hádzalo do diaľky.

Kráľovná sa trasúc krčila na dlážke koča. Vedela, že je len otázkou času, keď príde o celý ozbrojený sprievod.

Posledný mocný závan neznámej sily odhodil všetkých ostatných ozbrojencov; tí s vreskom leteli do noci. Koč dopadol na bok, zarachotil a šmýkal sa, až postupne zastal. V lese opäť zavládlo ticho. Kráľovná nepočula ani jediný ston muža či koňa. Bola sama.

Preplazila sa cez dvierka na koči a opatrne zliezla na zem. Krivkala a bolelo ju ľavé zápästie, ale od strachu to takmer nevnímala.

Je po útoku? Môže zavolať o pomoc? Môže hľadať tých, čo prežili? Veď keby ju to, čo ich prepadlo, túžilo zabiť, už by bola mŕtva.

Šípková Ruženka práve otvárala ústa, že zakričí, keď les zaliaho oslepujúce fialové svetlo. Kráľovná zhíkla a klesla na zem, zakryla si tvár, no záblesk trval len sekundu. Zacítila dym. Pozviechala sa na nohy a pomaly sa obzerala. Celý les horel, každý strom sa v ňom premenil na *kolovrátok*.

Už to nemalo zmysel popierať. Splnili sa najhoršie obavy tohto kráľovstva.

„*Zlá sudička*,“ zašepkala Ruženka. „*Vrátila sa!*“

PRVÁ KAPITOLA

ÚVAHY VO VLAKU

Trinásťročnú Alex Baileyovú prebudilo jemné pohojdávanie idúceho vlaku. Pozrela na prázdne sedadlá okolo seba a s námahou sa rozpamätávala, kde vlastne je. Vzápätí si zhlboka vzdychla a upravila si pramienok plavých vlasov, čo jej vykĺzol spod čelenky.

„Zase? Ale nie...“ zašepkala.

Alex neznášala, keď ju na verejnom mieste premošla ospalosť. Bola to veľmi inteligentná a seriózna mladá dáma a nerada robila zlý dojem. Našťastie sa vo vlaku, ktorý ju o piatej viedol naspäť do mesta, nachádzalo len málo ľudí, takže jej poníženie si nikto nevšimol.

Bola vynikajúcou žiačkou – odmalička. Vďaka tomu mohla už v tomto veku navštevovať prednášky na univerzite v susednom meste.

Na vodičák ešte nemala vek a jej mama trávila celé dni prácou v detskej nemocnici, takže Alex vždy vo štvrtok po vyučovaní sadla na bicykel, doviezla sa na železničnú stanicu a vlak ju odviezol tých pár kilometrov do susedného mesta.

Samozrejme, také mladé dievča sa mohlo počas cesty ocitnúť v ohrození a mama sa to spočiatku nepáčilo, ale vedela, že Alex je samostatná a smelá. V porovnaní s tým, čo jej dcéra zažila a musela zvládnuť v minulosti, bolo cestovanie vlakom nič.

Alex sa tešila, že môže navštevovať univerzitu. Po prvý raz sa učila o umení, dejinách a cudzích jazykoch v prostredí, kde sa učiť chceli aj iní, nie iba ona. Keď sa na prednáške profesor niečo spýtal, zdvihla ruku, ale nebola sama.

Okrem toho mala počas cesty vo vlaku aspoň trochu času pre seba. Dívala sa z okna a v myšlienkach sa túlala, kade len chcela. Bola to najpríjemnejšia časť dňa a neraz sa jej stalo, že zadriemala, ale len zriedka zaspala tak tuho ako dnes.

Bežne by preto bola v rozpakoch, ale tentoraz sa skôr rozčúlila. Mala totiž veľmi nemilý sen – ten, ktorý sa jej za posledný rok niekoľkokrát zopakoval.

Snívalo sa jej, že uteká bosá po krásnom lese a vedľa seba má svoje dvojča Connera.

„Kto bude prvý pri domčeku?“ zvolal a široko sa usmial. Veľmi sa na seba so sestrou podobali, no v poslednom čase prudko vyrástol, takže bol o pár centimetrov vyšší ako ona.

„Ja!“ zvolala Alex a začali sa preteky.

Naháňali sa pomedzi stromy, utekali po tráve, bezstarostne sa radovali. Nebáli sa trolov, vlkov ani zlých kráľovien, lebo Alex a Conner vedeli, že nech už sa teraz nachádzajú kdekoľvek, sú v bezpečí.

Po čase uvideli malý domček. Ešte pridali, rozbehli sa k nemu a do záverečného šprintu vložili všetky sily.

„Vyhrala som!“ vyhlásila Alex, keď sa obaja dotkli dlaňami dverí – ona o zlomok sekundy skôr.

„To nie je fér!“ čertil sa Conner. „Mám ploché nohy a ty nie!“

Alex sa zachichotala a skúsila otvoriť dvere, ale boli zamknuté. Zaklopala a nik sa neozval.

„Hm, čudné,“ vzdychla. „Starká vedela, že prídeme. Ktovie, prečo zamkla.“

Spolu s bratom nazreli do okna. Vnútri sedela ich stará mama a hojdala sa v kresle pri kozube. Vyzerala smutná.

„Starká, už sme tu!“ zavolala Alex a veselo zaťukala na sklo. „Otvor nám!“

Starká sa ani nepohla.

„Starká?“ Alex zaklopala hlasnejšie. „Starká, to sme my! Prišli sme ťa pozrieť!“

Starká zdvihla hlavu, zadívala sa na nich, ale zostala sedieť.

„Pusť nás dnu!“ nástojila Alex a zabúchala na okno.

Conner zavrteľ hlavou. „Je to zbytočné, dnu sa nedostaneme.“ Obrátil sa a vykročil tam, odkiaľ prišli.

„Conner! Neodchádzaj!“ zakričala za ním sestra.

„Načo by som tu trčal?“ mykol plecom a obzrel sa. „Vidíš, že nás nechce vpustiť.“

Alex zabúchala na sklo tak mocne, ako sa dalo, aby ho nerozbila. „Starká, prosím, pusť nás dnu! Chceme ťa navštíviť! Prosím!“

Starká jej cez okno venovala úplne nezúčastnený pohľad.

„Starká, ja neviem, čím som sa previnila, ale je mi to ľúto! Prepáč a pusť ma dnu!“ Alex už po líkach tiekli slzy. „*Chcem ísť dnu! Chcem ísť dnu!*“

Vtedy sa starká zamračila a zavrteľ hlavou. Alex došlo, že jej dvere neotvorí, a vždy keď si to v sne uvedomila, prebudila sa.

